ومغرب ها که هرآئینه ماتوانائیم (٤٠) .

عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾

برآنکه عوض آریم بهترازایشان ونیستیم ما عاجز (٤١) .

فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلٰقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾

پس بگذار(یا محمد) ایشان را به بیهودگی درآیند وبازی کنند تاآنکه برخورند بآنروز خود که وعده داده میشود ایشان را (٤٢) .

يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾

روزیکه برآیند ازقبور شتابان گویاایشان بسوی نشانه میدوند (٤٣) .

خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ذٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

ترس ظاهر شده باشد بردیده های ایشان درگیرد ایشانرا خواری اینست آن روزکه وعده داده میشد ایشان را (٤٤) .

سُورَةُ نُوحٍ

سوره نوح مکی است وآن بیست وهشت آیت ودورکوع است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾

هرآئینه مافرستادیم نوح را بسوی قوم او که بترسان قوم خودرا پیش ازآنکه بیاید بدیشان عقوبتی درد دهنده (١) .

قَالَ يٰقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾

گفت ای قوم من هرآئینه من برای شماترساننده ظاهرام (٢) .

أَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾

(باین مضمون) که عبادت کنید خدارا وبترسید ازووفرمان من برید (٣) .

يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ أَجَلَ اللّٰهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

تابیامرزدبرای شما گناهان شمارا وموقوف دارد شمارا تاوقتی مقرر هرآئینه وقتِ مقرر کردهٔ خداچون بیاید هرگز موقوف داشته نه شود آنرا ا گر میدانید (٤) .

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾

گفت ای پروردگار من هرآئینه من خواندم قوم خودرا شب وروز (٥) .

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَآءِيْٓ اِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾

پس زیاده نکرددر حق ایشان خواندن من مگر گریختن را (٦) .

وَاِنِّيْ كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوْٓا اَصَابِعَهُمْ
فِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَاَصَرُّوْا
وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿٧﴾

وهرآئینه من هرگاه که دعوت کردم ایشانرا تابیامرزی برای ایشان درآوردند انگشتان خودرا درگوش های خویش وبخود درپیچیدند جامه های خویش را ومداومت کردند برکفروسرکشی نمودند سرکشی تمام (٧) .

ثُمَّ اِنِّيْ دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿٨﴾

بازهرآئینه من دعوت کردم ایشان را بآواز بلند (٨) .

ثُمَّ اِنِّيْٓ اَعْلَنْتُ لَهُمْ وَاَسْرَرْتُ لَهُمْ اِسْرَارًا ﴿٩﴾

بازهرآئینه من آشکارگفتم بایشان وپنهان گفتم ایشان را نیز پنهان گفتنی (٩) .

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ اِنَّهٗ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾

پس گفتم طلب آمرزش کنید ازپروردگار خود هرآئینه اوهست آمرزنده (١٠) .

يُّرْسِلِ السَّمَآءَ عَلَيْكُمْ مِّدْرَارًا ﴿١١﴾

تابفرستد برشما باران را ریزنده (١١) .

وَّيُمْدِدْكُمْ بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ جَنّٰتٍ
وَّيَجْعَلْ لَّكُمْ اَنْهٰرًا ﴿١٢﴾

وپی درپی دهد شمارا اموال وفرزندان وبدهد شمارا بوستان ها وپدیدآردبرای شما جویها (١٢) .

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُوْنَ لِلّٰهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾

چیست شمارا که اعتقاد نمی کنید برای خدا بزرگی را (١٣) .

وَقَدْ خَلَقَكُمْ اَطْوَارًا ﴿١٤﴾

حال آنکه آفریده است شمارا بطور های مختلف (١٤) .

اَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللّٰهُ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ
طِبَاقًا ﴿١٥﴾

آیا ندیدیدچگونه آفرید خدا هفت آسمان را تودرتو (١٥) .

وَّجَعَلَ الْقَمَرَ فِيْهِنَّ نُوْرًا وَّجَعَلَ الشَّمْسَ
سِرَاجًا ﴿١٦﴾

وساخت ماه را درمیان اینهافروزنده وساخت خورشید را چراغ درخشنده (١٦) .

وَاللّٰهُ اَنْۢبَتَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾

وخداررویانید شمارا از زمین نوعی

ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿١٨﴾

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾

لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ
وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾

وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا
وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾

وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا ۖ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾

مِمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ
مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾

وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾

ازرویانیدن (١٧) .

سپس بازدرآرد شمارا به زمین وبیرون آردنیز طوری از بیرون آوردن (١٨) .

و خداساخت برای شما زمین را فراش (١٩) .

تابِرَوید درآن زمین براه های کشاده (٢٠) .

گفت نوح ای پروردگار من هرآئینه اینجماعت نافرمانی من کردند وپیروی نمودند کسی راکه زیاده نکرده است در حق وی مال وی وفرزندوی مگر زیانرا[١] (٢١) .

وحیله کردند رئیسان حیله ای عظیم (٢٢) .

وگفتند هرگزترك مكنيد معبودان خودرا وهرگز ترك مكنيد وَدّوسواع ویغوث ویعوق و نسررا[٢] (٢٣) .

وهرآئینه گمراه کردند بسیاری را وزیاده مَدِه خدایا ستمگاران را مگرگمراهی (٢٤) .

بسبب گناهان خود غرق کرده شدایشان را پس آورده شد ایشان را بآتش پس نیافتند برای خویش بجز خدا هیچ نصرت دهنده (٢٥) .

وگفت نوح ای پروردگارمن مگذار برزمین ازکافران هیچ ساکن شونده (٢٦) .

---

(١) یعنی برؤسائی کفار .
(٢) واین پنج بت بودند .

إِنَّكَ إِنْ تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿۲۷﴾

هرآئینه تو ا گربگذاری ایشان را گمراه سازند بندگان ترا و نه زایند مگر بدکار ناسپاس را (۲۷) .

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۖ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿۲۸﴾

ای پروردگارمن بیامرزمرا وپدرومادر مرا و هرکرا درآید بخانه من ایمان آورده وجمیع مؤمنین ومومنات را و زیاده مده ستمگاران را مگر هلاکی (۲۸) .

سُورَةُ الْجِنِّ

سوره جن مکی است وآن بیست و هشت آیت ودو رکوع است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿۱﴾

[۱] بگووحی فرستاده شد بسوی من که گوش نهادند جماعتی ازجن پس گفتند هرآئینه ما شنیدیم قرآنی عجیبی (۱) .

يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۖ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿۲﴾

که دلالت میکند بسوی راه راست پس ایمان آوردیم بآن وشریك مقررنخواهیم کرد با پروردگارخویش هیچ یك را (۲) .

وَأَنَّهُ تَعَالَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿۳﴾

وبتحقیق (بیان کردند آن جنیان) که بلند ست بزرگی پروردگارمافرانگرفته است زنی ونه فرزندی (۳) .

وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللّٰهِ شَطَطًا ﴿۴﴾

وآنکه افترا می کرد جاهل ما برخدادروغ (٤) .

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ تَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا ﴿۵﴾

وآنکه ماپندا شتیم که هرگز نه گویند بنی آدم وجنیان برخدا سخن دروغ را (۵) .

---

(۱) مترجم گوید روزیکه آنحضرت صلی الله علیه وسلم نماز صبح بیرون مکه میخواندند جماعتی ازجن آنرااستماع کردند وایمان آوردند خدای تعالی ازایمان ایشان وگفتگوی ایشان باقوم خوددرین سوره خبرداد تا قوله و ان لواستقاموا والله اعلم .